

Wekerle stb. mulatók „brettlijein” szerepelt, végül a Royal Orfeumhoz került. Ott látta 1920-ban Doktor János, kinek bátorítására az újpesti Blaha Lujza Színházhoz szerződött, ahol nemcsak komikus-szerepekben aratott sikert, (ami talán még érthető annál, aki a kuplák és bohózatok világában nőtt fel) de egész elsőrendő alakításokat nyújtott klasszikus darabok és a dráma terén is. Bármilyen szerepet bíznak rá, nagyerejű karakterizáló képességén túl művésziileg kifinomodott izléssel imponál közönségének, kritikának egyaránt. Sikert sikerre halmoz. Újpestről a buda-miskolci társulathoz kerül, innen egyre növekvő hírneve a pesti Renaissance Színházhoz juttatja, később a Városi Színházhoz szerződik, majd Debrecen és Miskolc váltakozva versengenek érte. Műsora igen nagy. Kiváló szerepei: Mravcsák (Tolonc), Cigány (címszerep), Gonosz Pista (Falu rossza), Ocskay-ban Szörényi, Szultán-ban Rettentetes basa, Nagymamá-ban Örkényi báró, Hamlet-ben Polonius, Arany kakas-ban Daxelmayer, „Vadkacsá”-ban az öreg Ekdal, stb.

Szirmay Ádám és Pál, főurak, 1794. jul. havában „a Magyar Jászó színnek megörökítésére szolgáló tőkepenzек kípótlására” 100 Rh frtot ajánlottak fel.

Szivárvány vetítését a szinpadon két erős prizma segítségével érjük el, amelyhez a formát egy kifli-alakú pléh-minta szolgáltatja.

Szivillető játék volt a drámának egyik elnevezése, dramaturgiai meghatározása az első magyar színjátszó társaság szerint. Későbbi időkben „Érzékeny játék”-nak (L. o.) nevezték, míg napjainkban színmű, dráma, életkép stb.-nek hívják. (V. ö. ezekkel.)

Szlavik (Hevesi) Mihály, szinigazgató. (Adatai II. kötet, 249. old.) 1902 ápr. 2-án szinigazgató lett és 40 tagú társulatával a horvátországi Vinkovce közsébe is bevonult, ahol a „Cigánybáró” c. operettel meghódította az idegen ajku közönséget a magyar művészet számára.

Műsora itt kizárólag magyar szerzők műveiből állott. („Ember tragédiája”, „Bánk bán”, „János vitéz” stb.) — 1917 dec. havában nyugalomba vonult. Neje: Charamza Anna, kivel 1923-ban lépett házasságra.

Szmollény Nándor, tanár, sz. 1860 jan. 22-én, Szegeden, megh. 1915 jul. 7-én, u. o. Tanulmányait Szegeden és Budapesten végezte. Tevékeny részt vett Szeged közéletében; városatya, színügyi bizottsági tag és a Dugonics Társaság tagja volt. Jelentős irodalmi működést is fejtett ki. Szakmunkája: „A szegedi magyar színészet 100 éves története.” (1898. és 1906.) Szeged.

Szobalány-színész. A vidéki szintársulatoknál legtöbbszörre valamely karénekesnő, vagy segédszínész tölti be ezt a szerepkört. A fővárosban szinte évről-évre egy és ugyanazon színész tölti be e szerepkört a drámai színházaknál. A fő a fiatalság, a csinosság és a szerep kicsi volta miatt — a játékban ügyesség, amellyel még sikert is lehet elérni. A Vígszínháznál Munkácsi Mariska soká játszott ilyen szerepeket. (V. ö. Inaszínész-, Pincér-színész.)

Szoboszlai András, úttörő színészről ezt a kritikát olvassuk: „Gyakran sivalkodásig kiélesített hangjai kellemetlenek: s gyöngéd szerelmi, finomabb, nyájas társalgási és szilárdabb lovagi jellemek játszásában orgánuma miatt nem kielégítő, ámbár magatartása, mimikája és szerepeinek mindenkor hiba nélkül való tudása, ajánlja őt. („Regélő”, 1842-91. szám. Losonci tudósítás, Bács Károly szintársulatáról.)

Szobráncfürdőn, (Ung m.) 1864 junius havában Fehér Károly társulata működött.

Szohner Antal, honvédelmi miniszteri tanácsos, sz. 1847-ben, Baján, megh. 1911 márc. 26-án, Budapesten. Középiszkolai tanulmányait Baján végezte, jogot pedig a pesti egyetemen hallgatott. A 70-es években a honvédelmi minisztérium kötelékébe lépett, ahol 1905 márc.